

בבית המשפט העליון

רע"א 1806/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת: מורן אדרי

נגד

המשיבים:

1. אביטל חרובי
2. אופיר חרובי
3. הגן של אביטל
4. "כאן" תאגיד השידור הישראלי
5. לירן כוג'הינוף
6. עילי לוי
7. אמיר אדרי
8. הילה לוי
9. הדר בן שבת
10. חנה גבריאלוב
11. אסנת יוסף
12. אפרת זעירי
13. מירי חודדני
14. שי מיקהל
15. חברת החדשות הישראלית בע"מ
16. אביבית מיסניקוב
17. יניב הלפגוט
18. מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 13.1.2021 ומיום 25.2.2021 בת"א 19308-09-
18 שניתנו על ידי כבוד השופט מ' רניאל; ובקשה לעיכוב
ביצוע

בשם המבקשת: עו"ד שגית בידרמן; עו"ד שניר אילוז

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 13.1.2021 ומיום 25.2.2021, בת"א 19308-09-18 (השופט מ' רניאל), שבמסגרתן הורה בית

המשפט על מינוי נציג מטעם הצדדים, לשם מיון המידע שאספה המשטרה במהלך חקירת הפרשה הנדונה.

2. עניינו של ההליך מושא הבקשה דנן, בתביעת לשון הרע שהגישו המשיבים 1-3 (להלן: התובעות) נגד המבקשת והמשיבים 4-17 (להלן: הנתבעים). בתביעה נטען כי האחרונים פרסמו דברים על אודות מעשי התעללות שביצעו לכאורה המשיבות 1-2, במסגרת עבודתן במשיב 3. כלפי המבקשת באופן ספציפי נטען, כי פעלה באופן אקטיבי להסתת הנתבעים הנוספים נגד התובעות, תוך הפעלת לחצים, בדרישה כי יעידו על מעשי ההתעללות.

3. במקביל להגשת התביעה, התנהלה גם חקירה משטרתית, אשר במהלכה מסרה המבקשת את גרסתה. בד בבד מסרה המבקשת, מרצונה, את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה למשטרה, על מנת שתבוצע פריקה והעתקה של החומרים והמידע המאוכסנים בו.

4. בסופו של דבר, נסגר תיק החקירה בעילה של חוסר ראיות מספיקות להרשעה. הדיסקים שאליהם הועתקו החומרים שנפרקו – נותרו בידי המשטרה. בהמשך, לקראת שלב ההוכחות, הגישו התובעות "בקשה להעברת חומרי פריקת הטלפון" של המבקשת. בגדרה, התבקש בית המשפט להורות לפרקליטות להעביר את חומרי הפריקה "הרלוונטיים לתיק", לצורך בחינת אחריותם של חלק מן הנתבעים, ובכללם המבקשת.

5. לאחר שהוגשו תגובות הצדדים מזה ומזה, ביום 1.11.2020, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשה. בהחלטתו נדחו טענות המבקשת והנתבעים הנוספים, כי הלכה למעשה מדובר בבקשה לגילוי ועיון במסמכים, אשר הוגשה לאחר שהסתיים השלב המקדמי, תוך שהוטעם כי עסקינן בבקשה שהוגשה בהתאם להוראות תקנה 178 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. אשר לטענות בנוגע לרלבנטיות של החומר המבוקש, הובהר כי "כל השיחות וההתכתבויות בין [המבקשת] לאימהות בגן ולסייעות רלוונטיות לשאלות שנותרו לדיון בתיק זה", וכי "בנסיבות אלה אין מידע זה פסול כראיה על פי סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות". על כן, הורה בית המשפט על "זימון המשטרה (באמצעות הפרקליטות) להצגת מסמכים על פי תקנה 178 שהם השיחות המוקלטות וההתכתבויות שבין [המבקשת] לבין אימהות בגן וסייעות לפי רשימה שתוגש על ידי התובעות".

6. בהתאם להחלטה זו, הגישו התובעות רשימה של 68 שמות. דא עקא, לאחר זמן מה, הודיעה המדינה כי "מבדיקת הגורמים הרלוונטיים במשטרת ישראל עולה כי קיימים בטלפון חומרים בהיקף גדול מאוד", לרבות "חומרים פרטיים" של המבקשת; וכי "במרבית מקבצי השמע אין זיהוי המאפשר לדעת מי הדובר/ים בהקלטה או מהו מספר הטלפון של מי

מהדוברים", כך שלא ניתן לקבוע אם ההקלטות הללו נכללות בחומרים הרלבנטיים שיש להעביר. בשורה התחתונה אפוא הודיעה המדינה כי "העבודה בניסיון למצוא התאמה של תרשומות בין מי מתוך 68 השמות ומספרי הטלפון שפורטו ברשימה, לבין [...] הקבצים המצויים בטלפון, היא עבודה מכבידה ביותר המצריכה השקעת משאבים גדולה, הקצאת כוח אדם משמעותית, והיא עשויה לארוך זמן רב מאוד"; משכך "אין מקום להטיל על משטרת ישראל את כל מלאכת המיון של כל החומרים".

7. בעקבות הודעת המדינה, ניתנה ביום 13.1.2021 החלטה נוספת. בראשית דבריו, הדגיש בית המשפט כי איננו עוסק "בעיון מחדש" בהחלטתו על עצם העברת החומרים שנפרקו ממכשיר הטלפון הנייד של המבקשת, וכי העניין תחום אך ל"ביצוע ההחלטה". בהמשך, קיבל בית המשפט את עמדת המדינה כי יש בדרישה ממנה משום הכבדה יתרה, ועל כן הורה לב"כ התובעות וב"כ המבקשת לבוא בדברים, על מנת להסכים על "מינוי נציג משותף", שתפקידו יהא לקבל את החומרים מהפרקליטות, ולמיין את החומרים "כך שאלה הקשורים להתכתבות עם המופיעים ברשימה השמית יועברו לצדדים, ואלה שאינם קשורים להתכתבות עם המופיעים ברשימה השמית לא ייחשפו לצדדים, ויוחזרו לפרקליטות". עוד הודגש, כי "עבודת הנציג המשותף תמומן על ידי התובעות", וכי אם לא יופקד הסכום, או לא תתגבש הסכמה על נציג משותף "עשויה להתבטל ההוראה למסור את חומרי פריקת הטלפון".

8. הגם שהמבקשת והתובעות הגיעו להסכמה על זהות הנציג המשותף, נתגלעה ביניהן מחלוקת חדשה, באשר לפירוש ההחלטה מיום 13.1.2021: המבקשת עמדה על כך שעל הנציג המשותף להאזין להודעות, ולקבוע אם הן רלבנטיות, אם לאו, לפי תוכנן – שאם לא כן, הרי שהפגיעה בפרטיותה הריהי בלתי-מידתית; לעומת זאת, טענו התובעות כי מלאכתו של הנציג המשותף מתמצית בסינון ההודעות אך לפי הצדדים להן, בהתאם לרשימת השמות, מבלי להעמיק בתוכנן. ביום 25.2.2021 ניתנה אפוא החלטה משלימה, שבגדרה קבע בית המשפט כי הצדק עם התובעות, וכי טענות המבקשת בדבר הפגיעה בפרטיותה – נדונו ונדחו בעבר.

מכאן הבקשה שלפני.

9. המבקשת טוענת, כי ההחלטה מיום 25.2.2021 משנה את אשר נקבע בהחלטה מיום 1.11.2020. לשיטתה, בהחלטה מיום 1.11.2020 נקבע במפורש כי לא יועברו חומרים שאינם רלבנטיים לתביעה דנן. אלא שסינון החומרים לפי רשימת השמות בלבד – להבדיל מסינון מהותי, לפי תוכן החומרים – לא מבטיח שהפגיעה בפרטיותה תעשה באופן מידתי; מכאן – שאין להתירו. עוד נטען, כי בין כה וכה, מתוקף חובותיה בדין

ובנוהג, אסור לה לפרקליטות להעביר חומרים ומידע על אודות אדם לצד שלישי, ללא סינון או מיון מקדימים, כמו גם השחרה חלקית של חומרים חסויים או בלתי רלבנטיים לעיון המבוקש. מטעם זה, כך נטען, הפרקליטות לא יכולה להתפרק מחובותיה, ולהעביר לידי הנציג המשותף את מכלול החומר שנפרק ממכשיר הטלפון הנייד, ללא כל פעולת מיון או סינון מצדה.

10. לאחר שעיינתי בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת ללא צורך בתגובת מי מהמשיבים. כאמור לעיל, בהחלטתו מיום 1.11.2020 קבע בית המשפט המחוזי במפורש כי כלל השיחות וההתכתבויות בין המבקשת לאמהות ילדי הגן והסייעות – רלבנטיות; בהתאם, רשימת השמות שהגישו התובעות – כללה אך שמות של הורים וסייעות. גם ההכבדה שלה טענה המדינה, על-פי לשון הודעתה, נגע לעצם המלאכה של "למצוא התאמה של תרשומות בין מי מתוך 68 השמות ומספרי הטלפון שפורטו ברשימה". הנה כי כן, עוד בהחלטה מיום 1.11.2020 נקבע שהרלבנטיות של החומרים שנפרקו ממכשיר הטלפון הנייד של המבקשת – תיקבע לפי זהות הצדדים לחילופי ההודעות, ולא לפי התוכן שהוחלף; והקושי שעליו הצהירה המדינה – נבע מהשקעת המשאבים הכרוכה במציאת התאמה בין שמות הרשימה לחומר שנפרק, לא למלאכת מיון החומרים לפי תוכנם, עבודה שאין חולק כי היא מטריחה ומכבידה יותר לאין שיעור.

11. ההחלטות שבגינן הוגשה הבקשה דנן, כפי שהובהר בהחלטה מיום 13.1.2021, עוסקות אפוא אך בביצוע ההחלטה מיום 1.11.2020, בניסיון לאפשר את ביצועה, חרף הודעת המדינה. בכל הנוגע לפגיעה בפרטיותה, טענות המבקשת מופנות, הלכה למעשה, נגד ההחלטה מיום 1.11.2020. אולם החלטה זו – הפכה חלוטה זה מכבר; לערער עליה – לא ניתן; כך שהטענות בעניין זה – דינן לדחייה.

12. לגבי הטענות בדבר האיסור על הפרקליטות להעביר את החומרים לנציג המשותף: מעיון במערכת נט המשפט, עולה כי הפרקליטות טרם העבירה את החומרים לנציג המשותף, בין השאר בעקבות פנייתה של ב"כ המבקשת אליה, בטענה שהדבר עומד בניגוד להנחיות פרקליט המדינה. עוד עולה, כי נכון לעת הזו תלויה ועומדת לפני בית המשפט בקשה מטעם התובעות, להורות לפרקליטות להעביר לנציג המשותף את מכלול החומר, ללא מיון וסינון. בעניין זה אפוא טרם ניתנה הכרעה בערכאה הדיונית; בקשת רשות הערעור – מקדימה את הבאות; ובשלב זה – אינני נדרש לטענות המבקשת במישור זה, והן שמורות לה.

13. אשר על כן, בכפוף לאמור בפסקה 12 דלעיל, הבקשה – נדחית; מאליה מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

משלא נתבקשה תגובה, לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' בניסן התשפ"א (22.3.2021).

ש ו פ ט